

Jól

KOYRA MAT ÚT TIL

– Tað, sum eg fáí burturúr, er at síggja, hvussu glað tey verða, sum fáa matin. Tað gevur mær nokk, at tey taka í móti matinum og vísa takksemi, sigur Arnhild Maria Poulsen, sum stovnaði bólkin á Facebook við tí endamáli at hjálpa familjum, sum ikki eiga nokk av peningi til mat

ANNIKA KUNOY IM
ANNIKA@SOSIALURIN.FO

Ein sunnudag í juli ímeðan Arnhild Maria Poulsen úr Oyndarfirði koyrir ein biltúr, fer hon at hugsa um, at tað er torført hjá fleiri føroyskum familjum at fáa endarnar at røkka saman, og at lítið er eftir av peningi til mat, tá rokningarnar eru goldnar. Hon hugsar um allan tann matin, ið matvøruhandlarnir beina burtur, tí hann er um at ganga út.

–Eg hugsaði um tað allan dagin, og eg fekk ikki sovið ta náttina. Klokkan tvey fór eg upp aftur og stovnaði bólkin “Mat til barna-familjur” á Facebook, tí eg fekk ongan frið á mær, sigur hon.

Kennir tørvin

Sjálv hevur Arnhild Maria Poulsen verið einsamøll við fyra børnum, so hon kennir tørvin og veit, hvussu trupult tað kann verða.

– Tá eg var í tí støðuni, var tað serliga torført at hava nokk til mat, hóast eg ikki hevði bil. Tá barna-

Tær koyra mat út til á leið 30 familjur í Eysturoy og í Havn. Hetta er seinastu ferð, tær fara við mati fyri jól

ansing og aðrar rokningar vóru goldnar, var lítið og onki eftir til mat, tí leigan var høg, og aðrar útreiðslur vóru eisini stórar, sigur hon frá.

–Eg havi hoyrt um summi, sum hava verið verri fyri, enn eg havi verið, men eg haldi ikki, at tað verður tosað nóg mikið um hetta, og fólk ána ikki, hvussu okkara medmenniskju hava tað, leggur hon afturat.

Byjanin

Tá Arnhild Maria Poulsen stovnaði bólkin, visti hon ikki, hvussu tað fór at eydnast, men hon stovnaði hann bara, og dagin eftir fór hon í handlarnar og spurdi, hvørjir móguleikarnir vóru, og hvat hon kundi gera. Hon greiðir frá, at í fyrstuni fekk hon jaligt svar frá øll-

um handlunum, men síðani broyttist støðan, tá ein stórir handil knappliga ikki vildi lata mat.

– Tey søgdu, at tað var ongin matur at lata, ella at hann skal í skrell, sigur hon, og greiðir frá, at hon als ikki skilur, hví hon ikki kann fáa tann matin at geva fá-tækum familjum, sum kortini skal burturbeinast.

– Nú eru tað nakrir handlar, ið geva og nakrir, ið ikki geva. Eg vóni, at hetta broyttist, tí tað líkist ongum, staðfestir hon.

– Tá ið eg komi eftir mati, stendur alt klárt í eskjunum, tí tey vita, at eg komi eftir tí.

Starvsfólkið í handlunum, sum lata mat, eru altíð blíð, forstandandi og fólkalg, sigur hon.

Tað er ymiskt, hvat er í eskjunum við mati, og tann frysta vøran

stendur í frystiboksini, til Arnhild Maria kemur eftir henni, og vøran fer síðani aftur í frystiboksina, tá hon er komin heim við henni.

Fer við nógvari tíð

Hon greiðir frá, at hon ikki ordiliga veit, hvussu nógva tíð tað tekur hjá henni at savna matin saman, flokka hann, býta hann upp, koyra hann út og samskifta við familjurnar, ið fáa matin. Hon metir tó, at tað í miðal tekur á leið fyra tímar um dagin, fjarstøðan er so stór, og hon býr langt frá høvuðsvegnum. Hóast hon brúkar nógva tíð til at lætta um hjá teimum, sum treingja, so fær hon ongan fíggarligan vinning ella hjálp sjálv.

– Tað, sum eg fáí burturúr, er at síggja, hvussu glað tey verða, sum fáa matin. Tað gevur mær nokk,

at tey taka í móti matinum og vísa takksemi, sigur hon.

Hon greiðir frá, at tað er ymiskt, hvussu ofta hon koyrir mat út. Fær hon til dømis nógvar mjólkavørur, so koyrir hon út við tað sama, men er meiri kjøt og annað, sum kann frystast, so savnar hon saman, til tað er nóg mikið til øll. Hon veit heldur ikki, hvat verður at fáa hvørja ferð.

–Ta einu vikuna var onki breyð. Tá fór eg til ein bakara og keypti seyðabreyð, so tað pakkaði eg niður og frysti tað. Vanliga fáa familjurnar eini trý rugbreyð og trý ella fyra fransbreyð, viðskera, frikadellur, fleskasteikir og annað, sigur hon.

Er okkurt farið út um evstamark, so sigur hon familjunum frá, og biður tær lukta til og hyggja at

“Eg havi hoyrt um summi, sum hava verið verri fyri, enn eg havi verið, men eg haldi ikki, at tað verður tosað nóg mikið um hetta, og fólk ána ikki, hvussu okkara medmenniskju hava tað”